

Düğme Boyutunda Kâşif

Yavuz DEMİRKIRAN

Düğme Boyutunda Kâşif

Yavuz DEMİRKİRAN

Ben yatak odasının zemininde oturuyordum, canı sıkılmıştı ve yaşına göre küçüktü. Çorap çekmecesinin yanında garip bir mezura duruyordu, parlak gümüş renkli ve minik sayılarla kaplıydı. Onu aldım ve serin metale dokundum. Zınk! Oda bulanıklaştı ve uzadı. Aniden Ben bir düğmeden daha uzun değildim. Kırmızı yıldızlı tişörtü minik bir bayrak gibi, spor ayakkabıları ise beyaz noktacıklar gibi görünüyordu.

Ben gözlerini kırptırdı. Yatak odası dev bir diyara dönüşmüştü. Yatak bir dağ, sandalye yüksek bir kuleydi. Toz yumakları tüylü kayalar gibi görünüyordu ve yerdeki bir kalem devrilmiş bir kütüktü. İçinde bir korku ürpertisi hissetti, ama aynı zamanda bir merak kıvılcımı da vardı. Nasıl eski haline dönecekti? Derin bir nefes aldı ve etrafına bakındı.

Tam o sırada dost canlısı bir ses seslendi. 'Aşağıdaki sen, merhaba!' Bu bir örümcekti, Ben'in boyutlarında, parlak kahverengi gövdeli ve sekiz ince bacaklıydı. Örümcek minik bir meşe palamudu başlığı ve kırmızı iplik atkı takıyordu. 'Ben Pip,' dedi, kehribar gözleri pırıldıyordu. 'Küçük olmakta yenisin belli ki. Endişelenme, bu odadaki her çatlağı ve kestirmeyi bilirim.'

Ben rahatlayarak gülümsedi. 'Masaya ulaşmam gerek,' dedi, uzak duvarı işaret ederek. 'Mezuram orada. Tekrar büyümemin tek yolu o olabilir.' Pip başını salladı. 'Masa buradan uzun bir yolculuk. Önce yatağın altından gideceğiz. En hızlı yol o.' Ben yatağının altındaki karanlık boşluğa baktı ve yutkundtu. Ama Pip yanındayken kendini biraz daha cesur hissetti.

Geniş zeminde yola koyuldular. Halı lifleri kalın çimenler gibiydi ve Ben yürümek için bacaklarını yükseğe kaldırmak zorundaydı. Pip sekiz bacağıyla kolayca sıçrayarak ilerliyordu. 'Toz yumaklarına dikkat et,' diye uyardı. 'Yumuşacıktırlar ama seni tuzağa düşürebilirler.' Ben dev bir Lego parçasının üzerinden tırmandı ve bir çatlağın üzerinden atladı. Odasını çoktan yepyeni bir şekilde görmeyi öğreniyordu.

Yatağın altında hava karanlık ve serindi. Ben'in gözleri alıştı ve unutulmuş oyuncaklardan ve kayıp çoraplardan oluşan bir orman gördü. Gümüş bir misket topu yanından yuvarlandı ve oyuncak bir araba gerçek bir otomobil gibi görünüyordu. 'Bu taraftan,' dedi Pip, onu battaniyelerden bir tünelden geçirerek. 'Sessiz olmalıyız. Kedi bazen burada kestirir.' Ben parmak uçlarında yürüdü, kalbi hızla çarpıyordu. Kendini gerçek bir kâşif gibi hissediyordu.

Kitaplığın yakınında ortaya çıktılar. Kitaplık, tıpkı bir gökdelen gibi tepelerinde yükseliyordu. 'Ona tırmanmalıyız,' dedi Pip. 'Masa diğer tarafta.' Ben yükselen raflara baktı. 'Bu imkânsız!' diye soludu. 'Hayır, bu sadece bir meydan okuma,' dedi Pip. 'Beni takip et. Sana kolay yolu göstereceğim.' Bir kitap yığınının tırmanmaya başladı ve Ben de minik elleriyle sayfaları kavrayarak onu izledi.

Tırmanış zordu. Ben'in kolları ağrıyordu ve bacakları jöle gibi hissediyordu. Ama Pip onu cesaretlendirdi. 'Harika gidiyorsun! Sadece biraz daha.' Kapağında bir ejderha olan bir resimli kitabın yanından, sonra da uzun bir sözlüğün yanından tırmandılar. Ben bir kez kaydı ama Pip onu bir ipek ipliğiyle yakaladı. 'Teşekkürler,' diye fısıldadı Ben. Aşağı baktı ve ne kadar yüksekte olduklarını gördü. Yatak odası bir devin oyun alanı gibi görünüyordu.

Kitaplığın tepesinde Ben masayı gördü. Hâlâ uzaktaydı, geniş bir zemin kanyonunun ötesindeydi. 'Oraya nasıl gideceğiz?' diye sordu. Pip uzun, parlak bir kabloyu işaret etti. 'O lamba kablosu. Kaydırak gibi aşağı kayabiliriz.' Ben'in gözleri kocaman açıldı. 'Güvenli mi?' 'Bunu birçok kez yaptım,' dedi Pip. 'Sıkı tutun.' Ben kabloyu yakaladı ve neşeye gülererek aşağı süzüldü.

Güvenle yere indiler. Şimdi onları masadan ayıran sadece bir halı parçasıydı. Ama dev bir gölge belirdi. Bu, Ben'in köpeği Max'tı, etrafı kokluyordu. 'Kıpırdama,' diye fısıldadı Pip. 'Hareketsiz kalırsak bizi görmez.' Ben dondu, kalbi güm güm atıyordu. Max'in burnu yaklaştı, sonra hapsirdi ve uzaklaştı. Ben rahat bir nefes verdi. 'Kıl payı kurtulduk!' dedi. 'Neredeyse geldik,' diye gülümsedi Pip.

Sonunda masanın bacağına ulaştılar. Pürüzsüz bir ağaç gövdesi gibiydi. Ben yukarı baktı ve kenardaki mezurayı gördü, parlıyordu. 'Başardık!' diye sevindi. Ama sonra durdu. 'Bekle, oraya nasıl çıkacağım?' Pip bir an düşündü. 'Bir ipek iplik eğirebilirim. Ona tırmanabilirsin.' İşe koyuldu ve kısa süre sonra güçlü bir iplik aşağı sarktı. Ben derin bir nefes aldım ve tırmanmaya başladım.

Yarı yolda Ben'in kolları titredi. 'Yapamam,' dedi. 'Hayır, yapabilirsin,' diye seslendi Pip yukarıdan. 'Unutma, cesaret her boyutta bulunur.' Ben ne kadar yol geldiğini düşündü. Tutuşunu sıkılaştırdı ve tırmanmaya devam etti. Sonunda zirveye ulaştı ve kendini masaya çekti. Mezura oradaydı, kocaman ve parlak. Ona dokundu ve bir parıltıyla normal boyutuna geri döndü.

Ben yerde oturdu, gözlerini kırpıştırarak. Her şey normal boyutuna dönmüştü. Etrafına baktı ve masadaki Pip'i gördü, hâlâ minikti. 'Teşekkür ederim, Pip,' dedi yumuşak bir sesle. 'Çok cesurdun,' diye yanıtladı Pip. 'Ve artık biliyorsun ki en küçük kişi bile büyük işler yapabilir.' Ben gülümsedi. Düğme boyutundaki macerasını asla unutmuyacaktı. Mezurayı dikkatlice bir çekmeceye koydu, ne olur ne olmaz diye.

O günden sonra Ben yatak odasını farklı gördü. Yatak hâlâ bir dağ, kitaplık bir gökdelendi. Ama artık gizli yolları ve saklı köşeleri biliyordu. Bazen Pip için minik kırıntılar bırakıyor ve sabahları ona el sallıyordu. Sıradan yerlerin, onlara yeni bir bakış açısıyla bakıldığında olağanüstü hale gelebileceğini öğrendi. Ve cesaretin boyutla değil, yürekle ilgili olduğunu.

Ben ayrıca yardımın beklenmedik dostlardan gelebileceğini de öğrendi. O ve Pip yakın kaldılar ve o sık sık yatağın altındaki ve kitaplık boyunca uzanan yolculuklarını düşündü. Bir zorlukla karşılaştığında, bir zamanlar düğme boyutunda olduğunu ve yine de yolunu bulduğunu hatırlayabileceğini biliyordu. Odası artık sadece bir oda değildi—keşfedilmeyi bekleyen bir macera dünyasıydı.

Bir gün Ben odasında başka bir garip nesne buldu—minik bir büyüteç. Onu aldı ve gülümsedi. Kim bilir daha nice maceralar bekliyordu? Ama şimdilik normal boyutunda olmaktan, kocaman bir kalple ve yeni bir arkadaşla mutluydu. Pencereden dışarı baktı ve fısıldadı, 'Teşekkürler, Pip.' Odanın bir yerinden minik bir hapsirlik ve dostça bir kıkırtı duydu. Son.